Numai ultima trăsătură de penel contează

On Martie 11, 2012

Caută mai întâi prezența a ceea ce te-a deranjat înlăuntrul tău, și făcând asta mintea ți se va umple de încredere.

Honoré de Balzac a scris o poveste scurtă intitulată "Le Chef - d'œuvre inconnu". Voi rezuma această poveste conform site-ului wikipedia:

Tânărul pictor Nicolas Poussin, încă nu atât de faimos, îl vizită pe pictorul flamand Frans Pourbus în atelierul său. El este însoțit de bătrânul maestru Frenhofer, care comentează cu atenție pe marginea tabloului pe care tocmai l-a terminat Porbus. Tabloul este al Mariei Egiptului, iar în timp ce Frenhofer îi aduce laude, el sugerează că lucrarea pare neterminată. Cu câteva ușoare atingeri de pensulă, Frenhofer transformă pictura lui Porbus astfel încât Maria Egipteană pare să prindă viață în fața ochilor lor.

Deși Frenhofer stăpânea o tehnică aparte, el recunoaște că nu a reușit să găsească un model potrivit pentru propria sa capodoperă, care înfățișează o frumoasă curtezană numită Catherine Lescault, cunoscută mai bine sub numele de La Belle Noiseuse. El a lucrat zece ani la această capodoperă viitoare pe care nimeni nu o văzuse încă. Poussin îi oferă ca model de inspirație pe propria sa iubită, Gillette. La rândul ei, Gillette este atât de frumoasă încât Frenhofer este stimulat să-și termine proiectul rapid. Poussin și Porbus vin să admire tabloul, dar tot ce pot vedea face parte dintr-un picior care s-a pierdut într-un vârtej de culori. Dezamăgirea lor îl conduce pe Frenhofer la nebunie, iar acesta distruge tabloul și moare în acea noapte.

Frenhofer, fusese tot mai sfâșiat de neputința de a-și atinge ținta din pricina descoperirii pe care o făcuse, și anume că nu există contur, ci doar nuanțe oscilante.

Leadership: Importanța pe care o acorzi propriilor impresii despre cum ai putea să te simți special, poate să hotărască acea intensitate a emoției pe care o consideri inaccesibilă publicului și pe care o resimți la nivel de conștiință?

Nu este ușor să rămâi fidel valorilor benefice, sută la sută din timpul pe care îl acorzi propriilor nevoi și dorințe, mai ales când știi că trebuie să renunți la vechile convingeri, la vechile tipare de gândire. Artiștii care abordează totul prin prisma descoperirilor obținute din roadele propriilor munci, cu trimitere la ceea ce lasă în urma lor, sunt conduși de valori precum puterea de a se face ascultați, recunoașterea (pretenția de a fi admirați) și emoția (acea emoție de grație artistică). Nimic nu le poate schimba aceste valori decât eșecul, regretul de a nu se fi ridicat la înălțimea așteptărilor lor și, mai ales, la înălțimea așteptărilor celorlalți oameni.

Am găsit pe această cale un citat aparținând scriitorul francez Honore de Balzac: *"Nu contează decât ultima trăsătură de penel."*

Prin asta el dă și tonul în ceea ce privește gestionarea acelei ultime caracteristici trebuincioase omului care aspiră la atingerea excelenței în materie de leadership. În fruntea mișcării noastre de "reinventare", de adaptare și de poziționare a propriei persoane (cu nevoile și aspirațiile dar și cu limitările firești) în centrul atenției, stă o singură calitate prețioasă: acceptarea.

Înseamnă să accepți partea ta de contribuție la situațiile critice care îți alterează natura profundă, putând a ajunge chiar la sabotajul propriu. Această calitate "acceptarea", stă la loc de frunte între cele mai trainice pietre de temelie ale leadershipului. Practic, acceptarea înseamnă să-ți recunoști lipsa de desăvârșire atunci când ești pe punctul de a-ți preamări gloria. Mai înseamnă să te regăsești sufletește într-o operă care nu este neapărat o capodoperă, ci o modestă compoziție care lasă de dorit.

Conștiința pe care te bazezi ca să îți formezi o personalitate puternică este direct proporțională cu dezamăgirea pe care o experimentezi la nivelul unei constatări care reflectă o realitate incontestabilă.

Ce-ar fi dacă am antrena mai multe "talente", mai multe "genii" în producerea de leadership fără a fi necesare eforturi atât de chinuitoare de a ne eficientiza la maxim resursele proprii?

Tentația asimilării unui leadership "industrial" și a tot ce se petrece pe planul industriei cu leadershipul, o putem sesiza ușor, alteori mai greu, dar întotdeauna definitoriu, în felul în care ne raportăm la descoperirea pe care o facem într-un anumit domeniu și la felul cum descoperirea poate afecta buna dispoziție, stima de sine, imaginea individului în mijlocul lumii.

Leadershipul este în strânsă legătură cu descoperirea pe care o faci despre tine însuți într-un context în care importanța muncii tale crește semnificativ. Dar nu întotdeauna importanța muncii tale hotărăște ce trebuie să se întâmple pentru ca rolul tău să se diminueze sau să se amplifice. Trebuie ca și conștiința să accepte subordonarea sa altei conștiințe, iar lucrul acesta mi se pare rușinos și impardonabil.

În artă, realitatea de care te înconjori trebuie să fie congruentă cu nivelul interiorității pe care îl experimentezi ca un fel de inspirație spirituală menită să îmbogățească dialogul dintre a fi superior și a te simți opera propriei tale personalități.

Numai ultima trăsătură de penel contează atunci când vrei să-ți impui o anumită stare de spirit care, sub multe aspecte, te poate face să te simți superior în ceea ce privește profesionalismul și calitatea operei tale. Când îți impui atingerea unui anumit target, cum ar fi realizarea unei capodopere durabile, trebuie să-ți păstrezi o stare de bine potrivită pentru un învingător, o stare îmbucurătoare care, sub orice aspecte ai privi-o, îți permite construirea unei noi personalități în jurul Sinelui.

Un artist deosebit este o personalitate spirituală care rămâne fidelă valorilor ei în orice moment al vieții.

* Notă: https://en.wikipedia.org/wiki/Le_Chef-d%27%C5%93uvre_inconnu

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-ultima-trasatura-de-penel-conteaza.html